

за това той не скърби. Славенъ момакъ е ваший Петръ Катхрджията!

Побратимката разказа всичко, което още игуменката не знаеше и най-сетнѣ я попита:

— Ами какво вий майко и сестри за насъ ще направите? Вий сѣщо сте Българки?

Българки, моя Марийке! Ний ще направимъ всичко, което можемъ и което вий отъ насъ просите. Всичко което ний имаме тукъ, всичко е ваше — взимайте. Ний ще захванемъ да се молимъ за васъ и ще ви дадемъ прибѣжище, макаръ за това насъ съ ножъ да ни сѣкхътъ, и съ огънь да ни горятъ. Кажи ни какво да правимъ? Сърдцето ми вика къмъ тебе: Марийке моя, остани съ насъ, но душата говори: върви, върви кждѣто те зове дългътъ! Върви и земи съ себе си тия четири монахини; тѣ ще останатъ при васъ, ще глѣдатъ раненитѣ и ще слугуватъ на живитѣ, на ония които се сражаватъ: това е наше дѣло. Азъ сама би дошла, ако дългътъ, болѣстътъ и старостътъ не ме задържаха тукъ. Което е наше, то е ваше. Да ви помогне Богъ! Вървете въ името Господне!

Тѣ излѣзаха изъ мѣнастиря всичкитѣ петъ, съ изобиленъ запасъ отъ прѣпирки, лѣкарствени билки и разни сладка.

Този пѣхъ горитѣ и лѣсоветѣ се огласиха съ драголюбното благопожелание на мѣнастиря: Богъ на помощ!

Нощта бѣше тъмна, такава тъмна, щото трѣбваше да се пипа съ ржка дървото за да се увѣри човѣкъ че тукъ се намира дърво. Войнитѣ на вѣйводата хубаво се навечеряха и дрѣмяха сѣдишкомъ подъ дърветата. Калугеркитѣ заедно съ Мария насѣлаха подъ едно дърво. Калугеритѣ се върнаха въ мѣнастиря, а вѣйводата сѣдна единъ на-страна. Той не испрати развѣзди и не постави караули, защото знаеше че врагътъ е всждѣ наоколо. Той не иска нито да се подкрадва, нито да бѣга, а мисли само за битка, за битка на смъртъ. Нека хората да си починатъ и да се наспятъ, нека да се набератъ съ сили за бой и съ желание да отидатъ на онзи свѣтъ.